

Οι πολύχρωμοι ζαχαροπλάστες και το Χριστουγεννιάτικο δέντρο

Παραμύθι του 1/θ Ολοήμερου Νηπιαγωγείου Κιβερίου Αργολίδας

Συγγραφείς:
Παναγιώτα Σταυροπούλου,
Αγγελική Ντέρτη
και οι μαθητές του Νηπιαγωγείου Κιβερίου

Δεκέμβριος 2016

Πλησίαζαν και πάλι τα φετινά Χριστούγεννα, παραμονή της πιο όμορφης γιορτής, όλοι περίμεναν να γεννηθεί ο μικρός Χριστός και να φέρει χαρά και αγαλλίαση στις καρδιές όλων. Στο Νηπιαγωγείο των πολύχρωμων ζαχαροπλαστών επικρατούσε φασαρία και μεγάλη αγωνία, προσπαθούσαν να σκεφτούν τι δέντρο θα στόλιζαν, γιατί έφταναν διάφορα μηνύματα από όλο τον κόσμο, που μιλούσαν για τα δέντρα που θυσιάζονταν κάθε χρόνο για να στολιστούν, επιφέροντας καταστροφικές συνέπειες για τα δάση.

Οι

ζαχαροπλάστες με τους κόκκινους και τους πορτοκαλί σκούφους, επέμεναν να στολίσουν αληθινό έλατο, «όχι τους φώναζαν με ένα στόμα οι ζαχαροπλάστες με τους πράσινους σκούφους, γιατί τους ένωνε εκτός από την αγάπη τους για τα δέντρα και το κοινό τους χρώμα».

Οι ζαχαροπλάστες με τους ασημένιους σκούφους, απολάμβαναν το χειμωνιάτικο ήλιο και καμάρωναν που έλαμπαν οι σκούφοι τους, δεν τους ένοιαζε για το δέντρο, ήταν φωτεινοί από μόνοι τους και δεν τους ενδιέφερε τι δέντρο θα στόλιζαν, κάθε χρόνο αυτή ήταν η έννοια τους, να λάμπουν κάτω από το φως του ήλιου.

Οι ζαχαροπλάστες με τους μωβ σκούφους, κάθονταν στεναχωρημένοι και προβληματισμένοι, δε συμφωνούσαν για κανένα λόγο το δέντρο να είναι αληθινό.

Οι ζαχαροπλάστες με τους κίτρινους σκούφους, έπαιζαν λίγο πιο πέρα αμέριμνοι, δεν τους ένοιαζε τίποτε άλλο παρά μόνο το παιχνίδι τους.

Ο πιο μικροσκοπικός από τους πολύχρωμους ζαχαροπλάστες, ήταν αυτός με τον γαλάζιο σκούφο, καθόταν σε μια γωνιά και παρακολουθούσε τους άλλους να τσακώνονται, να διαφωνούν , να αδιαφορούν και να στεναχωριούνται, «δεν είναι δυνατόν σκεφτόταν φωναχτά, κάθε χρόνο τα ίδια», απομακρύνθηκε για να σκεφτεί καλύτερα και ξαφνικά βλέπει μπροστά του, ένα γυμνό κλαδί σπασμένο από μια βερικοκιά, το πήρε στα χέρια του και το παρατηρούσε.

Τότε του ήρθε μια ιδέα , αυτό το κλαδί που αποχωρίστηκε τη μάνα του τη στοργική βερικοκιά , που το κοιτούσε να κείτεται σπασμένο δίπλα στον κορμό της με πόνο στα μάτια της και αγωνία, θα γινόταν ένα πανέμορφο χριστουγεννιάτικο δέντρο, θα το τοποθετούσαν σε μια γλάστρα και θα το στόλιζαν με λογής λογής στολίδια, θα το καμάρωνε και η μάνα του ,αφού και οι δυο θα βρίσκονταν τόσο κοντά , η μάνα στην αυλή και το μικρό της το κλαδάκι μέσα στο νηπιαγωγείο κοντά στο παράθυρο το ανοιχτό για να βλέπει έξω .

Πλησίασε τους άλλους ζαχαροπλάστες, για να τους ενημερώσει για την ιδέα που είχε, στην αρχή τον ειρωνεύτηκαν κάποιοι, αλλά όταν άρχισε να τους μιλάει, για τα δέντρα που κόβονταν και όλες τις συνέπειες που είχε όλο αυτό για τα δάση, όλοι ντράπηκαν κατέβασαν το κεφάλι κι άρχισαν να ζητωκραυγάζουν.

Πρέπει όλοι εμείς να μεταδώσουμε το μήνυμα σε όλο τον πλανήτη, να μάθουν όλοι, ότι τα δέντρα μας δίνουν οξυγόνο, προστατεύουν τις πόλεις και τα χωριά από τις καταστροφικές πλημμύρες, συγκρατούν τους ανέμους, παρέχουν τροφή και στέγη σε πολλά ζώα και πουλιά, τέλος, έχουν πλούσια χλωρίδα, πολλά φυτά, θάμνους και δέντρα, διαφόρων ειδών.

Ας πιάσουμε δουλειά, το δέντρο το βρήκαμε, πως θα το στολίσουμε όμως για να είναι όμορφο και λαμπερό, γιατί όπως όλοι οι άνθρωποι έτσι κι εμείς έχουμε συνηθίσει το δέντρο μας να είναι γεμάτο με φανταχτερά στολίδια και λαμπάκια.

Οι κίτρινοι ζαχαροπλάστες, άφησαν το παιχνίδι τους και με σοβαρό ύφος είπαν στους άλλους ζαχαροπλάστες, «Ζαχαροπλάστες είμαστε, θα φτιάξουμε ζυμαρένια στολίδια θα τα βάψουμε και με αυτά θα στολίσουμε το δέντρο μας, το

κλαδί μας για να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους».

«Καλά τα λες», του απάντησαν οι ζαχαροπλάστες με τους μώβ σκούφους, «εμείς προτείνουμε να βάψουμε τα χαλασμένα cd, αντί να τα πετάξουμε στα σκουπίδια

και να κάνουμε ζημιά στο περιβάλλον , ας τα χρησιμοποιήσουμε για στολίδια στο κλαδί μας, έτσι και χρώμα θα αποκτήσει και το περιβάλλον θα σωθεί».

«Καλές οι ιδέες σας» , απάντησαν οι ζαχαροπλάστες με τους ασημένιους σκούφους, « όμως , εμείς θέλουμε το δέντρο μας , να λάμπει, θέλουμε να έχει φωτάκια».

«Τι τα θέλετε τα φωτάκια, εσείς λάμπετε από μόνοι σας θα σας βάλουμε κάτω από το δέντρο και με τον ήλιο θα λάμπετε και θα μοιάζετε με αληθινά φωτάκια », είπαν οι ζαχαροπλάστες με τους πορτοκαλί σκούφους κι άρχισαν να γελούν όλοι μαζί , γιατί ως γνωστόν μέχρι τότε το μόνο που τους ένοιαζε ήταν να λάμπουν κάτω από τον χειμωνιάτικο ήλιο.

Τότε ο μικρός ζαχαροπλάστης της παρέας με τον γαλάζιο σκούφο πήρε το λόγο και είπε, «για φωτάκια θα βάλουμε τα χρυσά και τα ασημένια χαρτόνια που περισσεύουν από τις Χριστουγεννιάτικες κατασκευές», έτσι το δέντρο μας θα λάμπει και θα είναι όμορφο, όταν θα πέφτουν επάνω του οι ακτίνες του ήλιου.

« Ώρα για δουλειά» είπαν όλοι μαζί και ζύμωσαν μια αφράτη αλατοζύμη ,με νερό , αλεύρι, αλάτι και λίγο λάδι, έπλασαν τα στολίδια τους και τα έψησαν στο φούρνο, για να στεγνώσουν και να τα βάψουν.

Έφτιαξαν αστέρια μικρά και μεγάλα, καρδιές, δέντρα, φεγγάρια, αρκουδάκια ανθρωπάκια, όταν στέγνωσαν τα πινέλα πήραν φωτιά, χρώμα και χρυσόσκονες, ανακατεύτηκαν και τα στολίδια έγιναν υπέροχα, τέλος έβαψαν και τα cd, τα πασπάλισαν με χρυσόσκονη και τα έβαλαν επάνω στο κλαδί της βερικοκιάς, ομόρφυνε και έγινε κάτι τόσο χρήσιμο, για τους μικρούς ζαχαροπλάστες, έγινε το Χριστουγεννιάτικο δέντρο τους.

Όλοι το καμάρωναν, ακόμα και η μάνα του η κυρία Βερικοκιά, όταν οι κουρτίνες ήταν ανοικτές το κρυφοκοιτούσε, όλο καμάρι και περηφάνια, πέρασαν οι μέρες και πλησίαζαν τα Χριστούγεννα

Παραμονή Χριστουγέννων έγινε το θαύμα, το κλαδάκι της βερικοκιάς ένιωσε ένα σκίρτημα και μετά κι άλλο κι άλλο και ξαφνικά τα στολίδια ζωντάνεψαν κι άρχισαν να χορεύουν μέχρι το ξημέρωμα των Χριστουγέννων, που γεννήθηκε ο Χριστός μας, τότε σταμάτησαν το χορό κι άρχισαν να σκορπούν ευχές.

Πρώτες οι καρδιές έστειλαν στην πλάση, τι άλλο την αγάπη, βγήκαν έξω και τις ευχές της αγάπης τις πήρες ο άνεμος και τις ταξίδεψε σε όλο τον κόσμο, έπρεπε να φωλιάσει σε όλες τις καρδιές.

«Αγάπη –αγάπη» ψιθύριζε ο άνεμος και άγγιζε, ότι έβρισκε τα δεντράκια, τα πουλιά, τους ανθρώπους, τα ζώα, τη γη, την ατμόσφαιρα.

Ύστερα τα αρκουδάκια έστειλαν τη χαρά ,την ταξίδεψαν παντού , τα ελατάκια την ένωσαν κι αυτά , ένα νέο μήνυμα ερχόταν ,να τα ανακουφίσει, οι άνθρωποι θα

στόλιζαν κλαδιά που κόβονταν από τα δέντρα , δεν θα έκοβαν τα δεντράκια του δάσους και τα ελατάκια του βουνού.

Τα ζυμαρένια δεντράκια χόρευαν γύρω από το κλαδί και του έδιναν ζωή από τη ζωή τους, το συντρόφευαν, για να μη νιώθει μόνο του, αυτά τα Χριστούγεννα ευχήθηκαν, να είναι όλοι μαζί , κανένας να μην είναι μόνος του.

Τα αστέρια , μικρά και μεγάλα , πήραν μαζί τους το φεγγάρι, ταξίδεψαν στον ουρανό , για να μεταφέρουν το χαρμόσυνο μήνυμα της γέννησης του Χριστού, αλλά και το μήνυμα της ειρήνης, ανέβαιναν και ψιθύριζαν ειρήνη, ειρήνη στις καρδιές, το μήνυμα έφτασε παντού, όλα τα πλάσματα του θεού επαναλάμβαναν «Ειρήνη- ειρήνη».

Τα ζυμαρένια ανθρωπάκια περπάτησαν απ' άκρη σ' άκρη σε όλη τη γη και ψιθύριζαν υγεία, υγεία στους ανθρώπους , στις ψυχές των ανθρώπων, στα ζώα, στα πουλιά ,στα φυτά και στα δέντρα.

Οι ευχές αγάπη ,χαρά ,υγεία, ειρήνη , ακούγονταν σαν γλυκιά μελωδία, σε όλο τον πλανήτη ,την άκουσαν όλοι μικροί και μεγάλοι, άσπροι και μαύροι, νέοι και γέροι, υγιείς και άρρωστοι, πλούσιοι και φτωχοί, ακόμα κι αυτοί που δεν ήταν κοντά μας .

Οι ευχές χόρευαν κι άγγιζαν το καθετί που συναντούσαν στο πέρασμά τους, μέχρι που ξημέρωσε, το θαύμα της προηγούμενης νύχτας ήρθε να το διαδεχτεί ένα άλλο, το κλαδί της βερικοκιάς, έβγαλε ένα μικρό βλασταράκι , τόσο μικροσκοπικό ίσα ίσα που φαινόταν , μια νέα ζωή γεννιόταν μέσα από ένα σπασμένο κλαδί.

Το θαύμα της δημιουργίας , από ένα άψυχο κλαδί γεννήθηκε η ζωή, η χαρά , η υγεία, η ειρήνη , η αγάπη, αξίες πανανθρώπινες που τις επιθυμούν όλοι οι άνθρωποι όπου κι να ζουν, σε ότι και αν πιστεύουν, αυτό είναι το βαθύτερο νόημα των Χριστουγέννων κι αυτό μετέφεραν τα ζυμαρένια στολίδια του Χριστουγεννιάτικου δέντρου των χρωματιστών ζαχαροπλαστών.

Την άλλη μέρα οι ζαχαροπλάστες με τους χρωματιστούς σκούφους ήρθαν νωρίς για να πιάσουν δουλειά, έπρεπε να φτιάξουν γλυκά , να γλυκάνουν τους ανθρώπους , κοίταξαν το δέντρο, τα στολίδια ήταν ανακατεμένα , μόνο τα cd βρίσκονταν στη θέση τους, ο ζαχαροπλάστης με τον πράσινο σκούφο, πλησίασε και κοίταξε το κλαδί, κάτι του τράβηξε την προσοχή, αλλά δεν ήθελε να πει κάτι , για το οποίο δεν ήταν σίγουρος,

«Θα με γελούν τα μάτια μου , είναι δυνατόν ,το σπασμένο κλαδί , να βγάλει βλασταράκι» μονολόγησε και πλησίασε πιο κοντά, αυτό που αντίκρισε του έδωσε μεγάλη χαρά, άρχισε να φωνάζει και όλοι

μαζεύτηκαν γύρω από το κλαδί για να δουν τι συμβαίνει.

Η χαρά και η έκπληξη ήταν μεγάλη, αποφάσισαν να το κρατήσουν μέσα στο Νηπιαγωγείο τους ,για να το προστατέψουν από τους πάγους του χειμώνα και την Άνοιξη να το φυτέψουν δίπλα από τη μάνα του την κυρία Βερικοκιά.

Έτσι κι έγινε , την Άνοιξη το φύτεψαν δίπλα στη μάνα του την κυρία Βερικοκιά, η μάνα το κοιτούσε στοργικά και το τρυφερό δεντράκι απολάμβανε τη σιγουριά και την αγάπη μάνας της.

Τα πουλιά που στέκονταν στα κλαδιά της έπαιρναν φεύγοντας το μήνυμα της αγάπης και το ταξίδευαν στα βουνά και στα δάση ,στις θάλασσες και στα χωριά.

Από τότε όλοι οι άνθρωποι αποφάσισαν να στολίζουν κλαδιά και να μην κόβουν τα πολύτιμα δέντρα, αλλά να φυτεύουν καινούρια στα δάση που έχουν κοπεί και στα δάση που έχουν καεί.

ΤΕΛΟΣ